

Verkondiging **Kerstmorgen 2024**

Wij van Zuid

verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Als ik thuis mijn persoonlijke moment van gebed, stille tijd heb, begin ik altijd met zeggen: 'Ik ben een kind van de aarde - en dan richt ik mijn handpalmen naar beneden - en ik ben een kind van de hemel - en dan hou ik als het ware mijn handen op om me te richten op God (op de dingen die boven zijn) en om te ontvangen. Dat (woord en gebaar) heb ik eens geleerd in een cursus. Het komt bij Dominicus vandaan. (leefde rond het jaar 1200, hij stichtte de kloosterorde van de dominicanen). Altijd als ik dat doe, ervaar ik vooral de trekkracht van dat aardse. Iets wat zeer doet in mijn lijf, iets waar ik zorgen over heb, het besef dat er zoveel mis is in de wereld. Het is een daad om dat even te laten rusten en je te richten op de hemel. Dat is voor mij de eerste les van de wijzen. **Zoeken naar God – geloof - begint met: kijken naar de hemel.**

Heel letterlijk, loop een rondje om en kijk naar de lucht, kijk verder dan je eigen dingen, je eigen leven. Het draait niet allemaal alleen om jou. Het is goed om je horizon te verbreden en je blik te verruimen. Het is goed om je te richten op de dingen die van de andere kant op ons toekomen. De dingen van de hemel, van God.

De wijzen kijken naar de hemel. Zij weten heel veel van de sterren, de loop van de sterren, het zijn wetenschappers, astronomen. En tegelijk zijn zij spirituele mensen. In hun visie hangen hemel en aarde met elkaar samen. In de hemel kun je zien wat op aarde gebeurt. Astrologie. Deze hooggeleerde, spirituele mensen uit een ver land kijken naar de hemel en zien een ster die hun vertelt: er is een koningskind geboren. En ze gaan op weg. Dat is voor mij de tweede les van de wijzen: **zoeken is gáán.'**

Het is niet zo moeilijk om jezelf 'zoeker' te noemen. 'Ik weet het allemaal niet zo precies hoor, ik ben een zoeker.' En intussen blijf je thuis op de bank zitten, doe je gewoon wat je altijd doet en verandert er helemaal niets. Een echte zoeker is nieuwsgierig, wil weten en gaat op zoek. Dus als je op zoek ben, doe dan iets! Verdiep je in geloof en levensbeschouwingen. Praat erover met mensen die iets te melden hebben. En ga eens kijken, bij voorbeeld in een kerk. Ga!

En zo zijn we aangekomen bij wat eigenlijk het spannendste moment van de zoektocht van de wijzen is. Ze komen in Jeruzalem aan. Ze denken dat ze het gevonden hebben: koningskind, paleis, één en één is twee. En dan blijkt daar in Jeruzalem helemaal geen koningskind te zijn. Wel een koning die wit wegtrekt bij het idee alleen dat er een nieuwe koning geboren is. En heel veel bange mensen die als de dood zijn voor deze onberekenbare wrede heerser.

De koning neemt de touwtjes in handen. Hij laat meteen uitzoeken hoe het zit. En dan neemt hij de wijzen apart, stiekem. Hij stuurt ze naar Bethlehem en ze moeten voor hem uitzoeken hoe het zit. Ineens dreigt hun bijzondere zoektocht een dubieuze missie voor Herodes te worden.

In gedachten zie ik de wijzen daar staan, buiten het paleis. Een beetje mopperend tegen elkaar: 'Jij ook altijd met je goede ideeën. Ster - koningskind! We hadden gewoon thuis moeten blijven.' 'Wat een engerd, trouwens, die koning!' Of ze vragen zich af: 'Hebben we het wel goed gezien, die ster? Ik vond het al te mooi om waar te zijn.'

Als je op zoek bent, op zoek naar houvast, op zoek naar God, zul je ook dit soort momenten hebben. Je komt de verkeerde mensen tegen. Die je in de war brengen. En je beeld van God en geloven blijkt helemaal niet te kloppen. Je dacht dat je er al was en je bent er niet. Je dacht in een paleis terecht te komen maar het is allemaal niet zo schitterend. Je dacht dat geloven je rust zou geven maar je wordt er alleen maar onrustig van. Dan kun je het opgeven. Terug gaan naar waar je begonnen was. Maar de derde les van de wijzen is: **laat je niet van de wijs brengen!**

Durf je beeld bij te stellen. Geloven lost blijkbaar niet al je vragen op, maar het verbindt je met een diepe waarheid die sterker is dan alles wat je leven bedreigt: de liefde van Christus. Laat je niet van de wijs brengen. Luister goed, stel vragen, blijf nuchter afwegen. Accepteer dat geloven niet efficiënt is. Je zult niet altijd de kortste weg vinden van A naar B. Juist op de omwegen gebeurt het. Onderweg leer je.

De wijzen geven niet op. Ze gaan verder, op weg naar Bethlehem. En dan zien ze 'm opnieuw: de ster. En daar worden ze zo blij van. Ik overdrijf niet. Er staat letterlijk zoiets als: zij *verheugen* zich met *zeer grote vreugde* als ze de ster weer zien.

Gelukkig zijn die momenten er ook als je op zoek bent. Dat het even klopt allemaal. Een gedicht of wat iemand zegt, is zo raak. Of een lied gaat zo je ziel in en doet daar goed. In de natuur kun je zo'n moment hebben. Of als je na lange tijd iets doet waar je echt met je hele hart achter staat. Je bent op de goede weg! Dat is de vierde les; **koester 'ster-momenten'** d.w.z. momenten dat je het licht ziet.

Dan blijft de ster staan boven een huis. De wijzen gaan dat huis binnen. Ze zien het kind en Maria, zijn moeder. En ze doen dan iets heel bijzonders. Ze werpen zich in aanbidding neer voor het kind. Dat mag je letterlijk zo voorstellen dat ze zich diep in het stof op de grond laten vallen en het kind aanbidden.

Hoe gaat dat als wij op zoek zijn naar God... En we zien Hem (hoe je je dat ook precies moet voorstellen...). In elk geval, je hebt het besef 'bij Hem moet ik zijn.' Durf je je dan ook echt over te geven? Erken je in Hem de Heer van hemel en aarde, die groter is dan jouw gedachten en vragen? Denk maar aan Job waar we van de zomer mee bezig waren.

Wij zijn meestal niet zo van de overgave. Vaak hebben we toch eerst nog wel een paar vragen waar we een bevredigend antwoord op zouden willen. We blijven aan de rand van het zwembad staan, teen een beetje in 't water. Is het wat? Zal ik wel of zal ik niet erin gaan? Maar deze geleerde en spirituele wijzen gaan er vol in; zij aanbidden het koningskind.

Hoe bijzonder is dat! En tegelijk: we hadden het kunnen weten. Dat was immers van meet af aan het doel van hun reis. Ze hebben de ster gezien en zijn op weg gegaan *om de nieuwe koning te aanbidden*. Ze zijn niet gekomen om te kijken of het wat is, die nieuwe koning. Of Hij kan voldoen aan hun verwachtingen. Of hij intelligent is of knap of sterk. Ze zijn niet gekomen om te ontvangen, maar om te geven. Ze geven de nieuwe koning alle eer. Ze bieden zichzelf aan.

En nu vraag ik me af: Wat is de vijfde en laatste les die de wijzen ons leren?

Je zoektocht wint aan kracht als je een doel voor ogen hebt... Die wijzen wisten wat ze wilden: het koningskind aanbidden. Dat is een zgn 'SMART' doel. Duidelijk en haalbaar. Als je zo'n duidelijk doel hebt, is de kans groot dat je het gaat halen. Je laat je niet door de eerste beste tegenslag uit het veld slaan, want je weet precies wat je te doen staat. Denk maar aan die wijzen. Jeruzalem, klopt niet. En toch gaan ze verder, ze houden hun doel voor ogen: het koningskind eer bewijzen. Ze konden die kostbare geschenken toch niet weer mee terug nemen? 'Wij willen het nieuwe koningskind aanbidden,' is in elk geval een veel krachtiger motivatie voor een zoektocht dan: 'ja, ik geloof wel dat er iets is en eigenlijk zou ik daar wel iets mee willen doen' Is de vijfde les dan: Ben je op zoek naar God, stel jezelf dan een duidelijk doel? Dat is als je naar de wijzen kijkt nog een beetje slapjes... Beter is: **zoek je naar God, durf je dan te geven!**

De wijzen hebben zich gegeven door op weg te gaan. Met een ster als licht in de verte. Een paleis als – verkeerd - aanknopingspunt. Een slechte raadgever die toch iets zei wat klopte. Ze zijn gegaan. Ze hebben zich gegeven door te vertrouwen op dat licht aan de hemel. Zo zijn ze gekomen bij het Licht voor de wereld, pasgeboren in de armen van zijn moeder. Ze herkennen dit nieuwgeboren koningskind en knielen voor Hem neer. Ze geven Hem van hun rijkdom: Goud, als teken van zijn koninklijke waardigheid. Wierook, wat te maken heeft met gebed, dit kind is van God. En mirre, geneeskrachtige balsem, het kind brengt heil.

Maar het meest bijzondere in dat alles is dat zij zichzelf geven. Dat is misschien het allermoeilijkste wat je kunt doen als mens. Jezelf geven, zonder iets achter te houden. Dat vraagt vertrouwen op God. 'Geloof' zo kun je dat vertrouwen ook noemen. Vertrouwen op God die Licht in de wereld heeft gebracht. Het is dat Licht wat we steeds weer opzoeken en waar we elkaar in bemoedigen. Als je zo op zoek gaat (alle vijf punten nalopen), zul je vinden!

En hoe het dan verder gaat, met je zoektocht, als je dat Licht eenmaal gezien hebt? Dat weten we niet. Ergens blijf je zoeken. Maar één ding is zeker, je zult – net als de wijzen - niet langs dezelfde weg teruggaan.

Amen.